

den højtærede Justitsminister, om et saadant Forhold kan falde ind under det foreliggende Lovforslags Bestemmelser, og skulde det vise sig, at Justitsministeren mener, at et Forhold som dette ikke kommer ind under Lovforslagets Bestemmelser, vil jeg henstille til ham at tage under Overvejelse, at Loven kommer til at indeholde Bestemmelser, der hjælpe Hustru og Børn i saadanne Tilfælde. Der kan være Tale som her om Legatrenter, i andre Tilfælde om i Overformynderiet indsatte Kapitaler eller lignende. Det, jeg ønsker, kunde blive Resultatet af Overvejelserne, er, at det foreliggende Lovforslag gav Midler i Hænde til, at forladte Hustruer og Børn fik den Hjælp, som Retten vil tilkende dem til deres Underhold.

Justitsministeren (Alberti): De Bemærkninger, jeg har at gøre, skal jeg søge at affatte saa korte som muligt for ikke mere end nødvendigt at trætte det høje Ting med min stærkt forkølede Stemme. Et af de Spørgsmaal, der er gaaet som en rød Traad gennem Forhandlingen, er Spørgsmaalet om det uægte Barns Ret til Faderens Navn. Jeg vil der gentage, at naar jeg mener, det ikke er rigtigt at give de uægte Børn Faderens Navn, er det ikke af Hensyn til Faderen. Jeg tror, at dette Lovforslags Affattelse viser, at jeg ikke har noget tilovers for de uægte Barnefædre, men det er af Hensyn til de uægte Børn. Jeg kan ikke komme fra, at det er den største Synd, man kan gøre mod saadanne Børn, at give dem saa at sige en Plakat paa Panden, som de skulle gaa med under hele deres Opvækst, og for den Sags Skyld hele Livet igennem, hvorpaa der staar: Jeg er et uægte Barn. Det er netop det, man gør ved at tillægge det uægte Barn Faderens Navn, hvad jeg havde Lejlighed til nærmere at udvikle i Forgaars. Jeg formaar heller ikke at se, hvilke store Fordele der skulde være for det uægte Barn ved at bære Faderens Navn. Som jeg nævnede forleden, vil man altid være nødt til at komme ind paa en Undersøgelse af, om den udlagte Barnefader er den rigtige, idet man paa ingen Maade kan nøjes med den Fremgangsmaade, som det ærede Medlem for Viborg (Sveistrup) foreslog, at i alle Tilfælde hvor den udlagte Barnefader ingen Indvending gjorde, slog man sig til Taals og lod Barnet løbe med det Navn, der derved var fremkommet; thi derved vilde man ikke have nogen som helst Sikkerhed for,

at det var den virkelige Fader. Dels kunde det være et aftalt Spil mellem Moderen og den, der blev udlagt som Barnefader, mulig i Forbindelse med en tredje Person, der skulde holdes skjult, og dels vilde man ikke faa nogen Sikkerhed i alle de Tilfælde, hvor der er flere, saa at sige, at vælge imellem ved Udlæggelsen af Barnefaderen. Naar det ærede Medlem for Nørresundby (Jensen-Sønderup) mener, at dette kun indtræder sjældent, tror jeg at turde sige, at han tager overordentlig fejl. Vel er der i de fleste Tilfælde kun een, der kan være Barnefaderen, men i mange, maaske ikke saa langt fra Halvdelen af Tilfældene er der flere, stundom mange, som kunne være Barnefader. Og hvor Moderen efter Forgodtbefindende vælger en ud, ser jeg ikke, at man kan gaa hen og give Barnet det Navn, som Moderen saaledes vælger ud, uden at der er anstillet en omhyggelig Undersøgelse for at finde ud, om virkelig den paagældende udlagte Barnefader ogsaa er den rigtige. Og der, hvor det maatte vise sig, at man ikke kan finde den ubetinget rigtige — hvilket vil indtræde i mange Tilfælde —, ser jeg ikke, hvorfor det uægte Barn skal have det Navn, som Moderen netop udlægger, og som maaske ikke er det Navn, Barnet kunde være bedst tjent med. Man maatte vel der komme til en Sammensætning af Navne, saa at Barnet fik alle Barnefædrenes Navne med Streger imellem. Spørgsmaalet om, hvorvidt Barnet skal have Faderens Navn, vil man gøre vel i nøje at overveje. Neppes i noget Tilfælde vil det være til Gavn for Barnet, og i mange Tilfælde vil det være til Skade og Pine for Moderen, som derved, naar der skal være Raison og Mening deri, bliver tvungen ind i en Undersøgelse, der gør hendes i Forvejen vanskelige Stilling tifold vanskeligere, idet den derved bliver bekendt for et langt større Antal Personer, end den ellers vilde blive.

Det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (Meyer) mente, at jeg ikke nu var saa fornøjet, som jeg før havde været med Børneloven og Prygleloven. Jeg vil overfor det ærede Medlem sige, hvad han godt ved, at disse to Love ere jo ikke vedtagne nøjagtig i den Affattelse, hvori jeg forelagde dem for det høje Ting. Men bortset derfra, er jeg overordentlig tilfreds med begge disse Love, og jeg kan egentlig ikke forstaa, at det ærede Medlem nu vil staa op og i alt Fald indirekte angribe Prygleloven, idet han og hans Partifæller jo have knæsat den og lyst den i